

Kulki poika polkujansa,
vaelteli varsiteitä.
Silmäeli maisemia,
katsoi vielä, toisen kerran,
kuulosteli, tarkasteli,
jospa jostakin näkyisi,
vähäisenkään pilkahtaisi
kiharainen neijon tukka,
neijon helmat heilahtaisi,
jonka ottaisi omaksi,
sormuksella saalistaisi,
ihan itselle ijäksi,
aamupuuron keittäjäksi,
kerallensa kulkemahan
vierellensä vierimähän.
Lasten äidiksi, emoksi,
perustaksi perhekunnan.

Tuli tunne jo tukala,
olo aivan ankeakin,
kun ei kuulu, kun ei saavu,
kun ei törmää tiellä siihen.
Pysyy piilossa peräti,
liekö vielä syntyynnä.

Katsoi yhtä, katsoi toista,
katsoi kohta kolmattakin.
Eivät tuntuneet tutuilta,
omilta ei ollenkana.
Johan arveli akaton,
pohdiskeli rinnassansa:
- Eipä akkaa oo minulle,
kaunokaista vierelleni,
riemullista rinnalleni,
ilontuojaa mun tupaani.
Yksin saan minä elellä
aivan orpona oleilla,
talo ilman naisen kättä.

Kulki poika polkuansa,
johan heilahti hamonen,
nilkka vilkkui kauniin neidon,.
kutrit kultaiset kimalsi.
sädehtivät silmät sievät.

Jo tiet yhtyivät yheksi,

Akan mieheksi

Kirjoittanut Oiva Pennanen

polut yhdensuuntaisiksi.
Matkaan yhdessä lähetty
kahden aivan kulkemahan.
Rintarinnan, käs'käessä
samaa tahtiin astumahan.

Tuopa tuntuikin tutulta,
pian täysin rakkahalta,
ihan kullalta omalta,
puolisolta puuttuvalta.

Aatteli sitä akaton:
- Tämän tahdokin omaksi,
ihan itselle iloksi,
vaimokseni varta vasten,
kullakseni, aarteekseni,
elon tielle kulkemahan.